

Fürkész mester

Ott, hol a felhők megmártóznak vagy éppen lábat mosnak a Zuhé-vízesés kis tavában, s ahol alkonyatkor összegyűlnek a fecsegő szelek, hogy átbeszéljék a látottakat, egyszóval a világ peremén van egy barlang. Éjszakánként jól látszanak innen a csillagok, hajnalban pedig a kelő nap fényözönével seprí tisztára, ezért is hívják Napkelte-barlangnak. Kényelmes, kedves zug, nagy könyvtárral és még nagyobb csillagleső távcsővel, amivel Fürkész mester éjszakánként kedvére kutakodhat.

Sokat látott és még többet hallott már Fürkész mester, gyakorta mondogatta is bölcsen: „*Hát jól van, jól van ez így, hiszen jobb se lehetne.*” Ma este azonban, ahogy térképénél álldogált, egyre csak hümmögött és hammogott, hol a fejét vakarta, hol a szemüvegét törölgette.

– Nem tetszik ez nekem – mormogta és egyre csak térképasztalát bámulta. A hatalmas atlaszon minden élt és mozgott, domborúak voltak a hegyek, lassan csordogáltak a folyók, felhők úsztak felette, és ha tüzet lövellve kitört valamelyik távoli vulkán, akkor vigyázni kellett, hogy ki ne égesse az asztalt. Jól látszott rajta Rejtekfölde minden vidéke, királysága és hercegsége, Fürkész legnagyobb meglepedettségére.

Most azonban a mester tanácstalannak tűnt. Hol ide kapta a fejét, hol oda. Ősz haja és szakála, ami teljesen körbeburkolta, összevissza borzolódt. S épp amikor harmincháromszorra lépett rá izgatottságában, végre megállt, és meghúzta a feje fölött lévő

kötelet. Előbb egy csengő szólalt meg, majd még egy, ahogy a mester rázta a zsinórt, végül már az egész barlang zengett-bongott. Kis ideig táncoltatta az apró harangokat, s mivel nem történt semmi, úgy döntött, maga jár utána.

A barlang másik felében immár hosszú órák óta békésen szuszogott inasa, Kejfel, a tömpe orrú szuszék.

– Kejfel, kelj fel! – bökte meg Fürkész, a szuszék azonban hortyogva másik oldalára fordult. Mestere nem várt tovább, megragadott egy vízzel teli harangvirág kelyhet és nyakon öntötte.

– Naaa, mi ez? – méltatlankodott Kejfel. – Előbb még jön a böködés, kérlelés, füttyszó, s csak utána a locsolás! Még alhattam volna!

– Nincs idő, te lustaság! Pattanj, mutatok valamit! – parancsolt rá famulusára Fürkész. A szuszék megtörölgette magát és lassan odacsoszogott az atlaszhoz.

– Igeeeen? – ásította.

– Azt nézd, te világ lustája! – mutatott rá mestere.

A térképen Lombdomb királyság fölé sötét, komor és hideg felhők kúsztak.

– Látom, esni fog. Ezért kár volt felébreszteni – zsörtölődött.

– Ej, te ostoba szuszék, azok nem közönséges esőfelhők, hanem bajt és háborút hozók. Az pedig ott – mutatott a közeli völgyre – egy másik szokatlanság. S épp akkor bukkant fel, amikor a vészfellegek megjelentek.

A Harmat tulipánok völgyében valami szemkápráztatóan csillogott.

– Nyergeld a pattantyúkat, utánajárunk!

Most már Kejfel is teljesen felbolydult, kapkodva, sietve elmajszolt egy kis almás pitét, majd jó fertályóra alatt felnyergelte Csetliket és Botlikot, a két hosszanfutó pattantyút.

– Mesterem, azt ugye tudja – jegyezte meg a szuszék, miközben felkászálódtak a hátaikra –, hogy ilyenkor még rosszabbul látnak.

– Igen, tudom. A lépésük hosszú, a látásuk viszont rövid – sóhajtotta Fürkész, magasba emelve botját, amelyen tökhéj lámpácskája világlott. – De nincs időnk! Indulás!

Éjszakai vágta

A két hosszú farkú pattantyú nekilódult a lejtőnek. Fürkész mester Botlikon lovagolt, azon igyekezett, hogy kikerülje az útjába kerülő kisebb sziklákat. Magasra tartott lámpásával világított, de a keskeny ösvényen az egymást előzgető két pattantyú így is egymás lábára tapodott, vagy oldalával a sziklának verődött. Csodák csodájára mégis elérték a lejtő alját.

– Ajjaj! – mormolta Kejfel. – Most jön a tölgyes túra! Tele gyökerekkel és...

Már nem tudta befejezni, mert Csetlik megbotlott a saját lábában, és kis híján felborult.

Fürkész mester lámpása is vadul imbolygott, mivel Botlik az utolsó pillanatban észlelte, hogy egy fa törzse felé száguld. Lovasának kellett arrébb rántani őt. Kecmeregtek, botladoztak a sötétben, de haladtak.

Aztán ki tudja, hogyan, de Csetlik elé került a saját farka, amire egy ügyetlen mozdulattal rálépett. A hátas nagyot zökkent, Kejfel pedig egyenesen kirepült a nyeregből. A másik pattantyú erre meg akart állni ijedtében, de tappancsai megcsúsztak, s fennakadtak egy fa gyökerén. Megbotlott és egyensúlyát veszítve oldalára borult, akár egy tömött krumpliszák. Fürkész mester az utolsó pillanatban szerencsésen leugrott hátasáról, lámpása azonban leesett és eltörött. Egyszerre koromsötét lett, csak a halovány Hold fénye szűrődött át itt-ott a fák lombjain.

– Kejfel, Kejfel, merre vagy? Jól vagy? – kiabálta a csupaszakáll mester. – Hahó, Kejfel! Hol vagy?

Válasz azonban nem érkezett. Fürkész mester kétségbeesetten futkározott fel s alá, hogy meglelje famulusát, de Kejfelt elnyelte az erdő sötétje. Végül fáradtan lerogyott egy tölgyfa tövébe. A két pattantyú köré gyűlt és békésen legelészni kezdett. Fürkész töprengve megráncigálta a szakállát, egymás után hétszer, majd így szólt:

– Ej, hogy mennyire nem szeretek varázsolni, ám legyen! – azzal csettintgetni kezdett, a csillagokra hunyorgott, s egy határozott csavarintással megpödörte a bajszát. Mozdulatára kékes derengés szövődött körülötte, s a derengésből fénysugár indult az erdő felé. Csetlikkel és Botlikkal azon nyomban követték a sugarat. Húsz lépést haladhattak, amikor megpillantották a földön fekvő Kejfelt. Szerencsére a szuszéknak kutya baja se esett, puha mohára huppant és most békésen hortyogott mohapárnáján.

– Ébresztő, világ lustája! – bökte meg mestere. – Hát, ahogy a mancsod a földhöz ér, már alszol is?!

– Olyan szépet álmodtam – ásítózott Kejfel –, s finom puha a moha is.

– Varázsolnom kellett miattad, tökfej! – dohogott Fürkész.

– Így meg csak botorkálunk az éjszakában, ilyen sötétben aludni szokás. – Vonta meg a vállát a szuszék. – Legalább egy kis fényt varázsolj az ösvényre, mester!

– Szó sem lehet róla! Persze, a lámpásom eltörött, de nézd! Szerencsénkre a közelben pislog egy fénylő potrohú bogárraj. – Mutatott a közeli bokrok irányába és integetni kezdett. – Hahó, hahó, ide, ide, kis barátaim!

A lebbencs bokrok mögül apró szárnyak zizegése hallatszott, s egyszer csak fényes, lebegő pontok tűntek fel. Fürkész mester sutyorgott valamit a rajnak, mire az pislákolva, zümmögve körbevette őket. Újra útra keltek, s a bogárkáknek köszönhetően egészen fényessé vált a kanyargó ösvény.

A rövidlátó pattantyúk még megbotlottak itt-ott, végül mégiscsak elérték a nagy, virágos mező szélét. Onnan már csak egy hosszú vágta, egy félig és egy majdnem borulás volt a Harmat tulipánok völgye.

Az éjszakánként csendes és békés, virágos liget most zsibongott, minden közel lakó teremtmény ott tolongott, karattyolt, és kíváncsian bámult valamit a mező közepén.

Fürkész mester hátasa nyergéből épp csak átlátott a hatalmas tulipánok között.

– Utat! Utat a nagy mesternek, oktondi kelekótyák! – fontoskodott Kejfel, és kövérkés testével furakodva ösvényt vágott a báméskodók között. A közelbe érve aztán megpillantották ők is. A völgy felett színes, fénylő buborékok lebegtek a tulipánkelyhek felett. Akkorkák voltak csak, mint egy nagyobb alma, mégis beragyogták a fél mezőt. A mester hosszasan fürkészte őket, majd így szólt:

– Öt fénylő buborék, s éppen most. Ez nem lehet véletlen!

Azzal fogta a Hold fényét, és finom hálót szőtt belőle, majd a hálót magyalfa botjára kötözte, és addig csettintgetett, míg a varázshot hosszúra nem nyúlt. Azzal óvatosan, egyenként, szépen begyűjtötte a buborékokat.

Ahogy közelebből megvizsgálták, a fénylő gömbökben apró figurák tűntek fel.

– Ó, de hiszen ők Napszárnyú Athor sárkánykölykei! Nocsak, nocsak, s épp Lombdomb királyságból! – mormolta Fürkész és belemélyedt az egyik buborékba, ahol egy mokány sárkányfi nagy tetre készült.

3

A lovagi torna

Az első fénylő buborékban egy messzi vár tünt fel, udvarán ünneplő tömeg.

Lombdomb királyság fővárosa felett színes zászlókat lobogtatott a szél. A levegőben még ott ült a fanfárok hangja, amely lovagi tornára hívta a bajnokokat. Drazsé, a mokány sárkányfi kis barátaival egész nap ott ácsingózott, leselkedett az ülőhelyül szolgáló ácsolt fa emelvények alatt. Látták a háromfarkú párducokon lovagló vitézek viadalát, látták a körös medvék legnagyobbikát megütközni a kecsesen vívó Hóhattyú herceggel, s azt is, ahogy a nap végén Esthajnal királynő a győztesek serlegét átadja Ezerpatak hercegének.

Késő délutánra járt, s Lombdomb népe vidáman ünnepelte a bajnokokat. A főtérről muzikaszó hallatszott, és süllő pecsenye illata szállt a levegőben. A fából ácsolt ülőtér alól előbújtak a kölykök, és vadul püfölni kezdték egymást az üresen maradt lovagi porondon.

Drazsé, a sárga pettyes színű sárkányfi egy kékfarkú futómakival, jóbarátja, Tusé pedig egy ijász borzzal viaskodott. Aztán, ahogy a „torna” szabályai tartották, a legyőzött kisebb és gyengébb kóficok kiestek, s már csak néhányan versengtek tovább. Drazsé a legerősebb porontynak számított a várban, és rendszerint megnyerte a házi tusákat, de ezúttal több királyságból özönlöttek a bátrabbnál bátrabb lovagok, s velük harcias kölykeik. Már csak négyen álltak, amikor a sárkányfi nagy erővel földhöz vágta a makimedvét. Párhuzamosan, a másik viadalban Tusé egy

irdatlan nagy körmös medvével, Böhömmel harcolt. A medve elkapta hatalmas karjaival Drazsé barátját, és úgy megpörgette a levegőben, hogy szegény Tusénak majd leszakadt a mancsa. Aztán Böhöm óriásit lökött rajta, hogy csak úgy nyek-kent a földön.

– No, ki maradt még? – bömbölte a körmös medvefi és körbefordult. A kisebb lurkók félve húzódtak hátra, egyedül Drazsé állt még ott.

– Hát akkor gyere! – ütött a mellkasára Böhöm.

Drazsé felnézett a medve kölyökre, aki majd kétszer magasabb, s legalább háromszor szélesebb volt nála.

– Gyere, támadd meg a hegyet! – harsogta a körmös medve.

Drazsénak megremegett a lába a félelemtől, majd marokra fogva bátorságát épp nekiugrott volna, amikor egyszer csak leszállt középük az öccse. A szemüveges Tiko nem szeretett harcolni, viszont a legokosabb kölyök volt az egész várban.

– Állj, állj! Leszállt a nap – mutatott körbe, s valóban, az alkony már feléjük húzta szürke köpenyét. – Sötétben pedig nem verekszünk, ez a szabály.

– Hmm, hát jól van. De akkor hajnalban itt legyél, sárkányfi, s meglátjuk, ki lesz Lombdomb bajnoka. – Morogta Böhöm és hódolói körében elindult a sátrak felé.

Közben Tusé valahogy magához tért és feltápázkodott, minden csontja sajgott.

– Hát, barátom, nem sok esélyed van ez ellen a mozgó hegy ellen. – Szuszogta, miközben Drazséra támaszkodott. – Úgy földhöz teremtett, hogy még most is csillagokat látok. Azt hiszem, kifcamodtam itt-ott. Vigyetek orvoshoz!

– Akkor is megvívok veled! – acsarkodott Drazsé, miközben erősen remegtek a lábai.

Miután eltámogatták Tusét az orvosi sátorhoz, csatlakoztak a főtéren ünneplőkhöz. Bár a kis sárkány kedvenc eledele sült, most mégsem tudott ételre gondolni, egyre csak a másnap hajnali viadal járt az eszében.

Tiko aggódva figyelte a bátyját, s közben azon törte a fejét, hogyan tudnának kimászni a bajból. Lassan mindenki aludni tért, s ők egyre komorabban ültek a hunyó tüzek parazsánál. Aztán egyszer csak Tiko a fejére csapott.

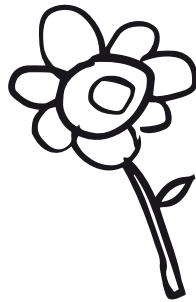
– Hát ez az!

– Mi? – kérdezte Drazsé.

– Ki mondta, hogy nektek verekedni kell? Megütözhethetnétek másban is! – felelte Tiko és izgatottságában feljebb tolt a szemüvegét.

– Mégis miben? Én csak a harchoz értek. De mégsem lehet egy sziklaerdei körmös medve Lombdomb bajnoka!

– A viaskodáshoz és még valamihez! – mosolyodott el Tiko, és magához intett egy arra ténfergő kékfarkú maki kölyköt. – Gyere csak, üzenék valamit Böhömnek!

A nagy ördzeczapás

A hajnali nap fénye végigkúszott a sátrakon és megvilágította a lovagi porondot. Két tucatnyi kölyök tolongott a tér közepe körül, ahol két bajnokjelölt ült egy jókora kő mögött. A hatalmas körmös medvefi harsogva nevetett.

– Ej, te bolond sárkány! Tegnap megettem egy hegyet, mit nekem egy ilyen evőverseny! Hahaha, nincs nálam nagyobb étkű kölyök egész Rejtekföldén!

Az asztalul szolgáló lapos sziklán temérdek csirkecomb és szilvás gombóc tornyosult, mellette öblös bodzaszörpös kancsók álltak.

– Akkor kezdjük! – tapsolt Tiko. – Egy comb két pontot ér, a gombóc egyet! Kétszer egy fertályóra, hajrá!

A két kölyök nekiesett az ededelnek. Böhöm mintha egy kicsit lassabban kezdett volna, köszönhetően az esti lakomájának, Drazsé viszont nem evett, s most farkaséhesen vetette magát a combokra. Eltüntetett egyet, majd még egyet, utána neki a gombócoknak. A körmös medvefit sem kellett azonban féltetni, egy harapással végzett egy szilvással, két harapással a csirkecombbal.

Ettek és ettek, pontosabban faltak, mintha sose láttak volna ételt. Közben a nap sötét felhők mögé bújt, és feltámadt a szél. Eltelt az első fertályóra, Drazsé vezetett egy kevésel. Aztán Böhöm hajrázott és már fél harapással gyűrt le egyetlen gombócot.

Egyszerre elkezdett esni az eső, előbb apró cseppekkel, majd egyre nagyobbakkal.

A kisebb kölykök közül többen a fa emelvény alatt kerestek menedéket. A két bajnok makacsul falt tovább, észre sem véve, hogy a szél már olyan erősen fúj, hogy szinte kiszedi a combot a mancsukból. Fej-fej felett mellett rágtak egyre nagyobb harapásokkal. Aztán hirtelen hatalmas recsegés hallatszott, mire egy pillanatra megálltak és körbenéztek. Közvetlenül az orruk előtt Tiko ugrált és kiabált valamit, de a viharos szél elvitte a hangját.

– Hogy mi? Lejárt az idő? Nyertem? – kiabálta vissza Drazsé.

– Vih... van... összed... minden! – próbálta Tiko túlordibálni a szelet.

Körbenéztek és akkor vették észre, hogy a kicsik mind a fa tákolmány alatt remegnek, s a vihar erős kezeivel rögvest összedönti azt.

– Mindjárt rászakad a kölykökre! Segíts Böhöm! – kiáltotta Drazsé és felpattant az asztal mellől.

– Azt már nem! Csak azért, mert én nyernék! – dörmögte a körmös medve és tovább falt.

– Jól van, akkor nyertél, te féleszű! – ordibálta a sárkányfi és megragadta az emelvény egyik tartórúdját.

Köré gyűltek hamar a kicsik is, ki itt, ki ott szorította a recsegő oszlopokat, hogy segítsen Drazsénak. A szél erős kezeivel cibálta a tákolmányt, a legnagyobb farúd, melyet egyikük sem ért el, vészjóslóan megremegett. Ám ekkor hirtelen megjelent Böhöm és megtartotta azt óriás erejével.

Így álltak, dacolva a viharral, új szövetségbe tömörülve. Aztán halkulni kezdett a süvítés, lassan elállt az eső, végre mindannyian fellelegezhetnek. Aznap délután, minden kölyök egyetértésével, két új bajnokot avattak.

Fürkész mester elgondolkodva nézte a fénylő buborékot, és felírt egy nevet papírosára.

Barátság szárnyakon

Pár nap múlva a Napkelte-barlangban felfénylött egy újabb buborék. Amikor belenéztek, Fürkész mester éles és Kejfel álomittas szemei előtt apró sárkányfigura bontakozott ki.

A lovagi torna óta tartó zord időjárás végre megenyhült, a nap sugarai áttörtek a felhőkön és végigcirógatták a Lombdomb körül elterülő Széles mező virágszirmait. Yoyo, a kis sárkánylány egész délelőtt a kankalinok és százszorszépek között játszott. Már nem emlékezett, hogy mikor barátkozott össze Lilivel, a fürge jácintlepkével. A kis kék pille egyszer csak ott volt, körültáncolta és az aprónépek szárnyrezegető nyelvén, melyet mindketten jól értettek, játszani hívta. Minden szírom, minden kehely más színt, illatot és mókát rejtett, a rét pedig megtelt kacagással. Együtt nevettek a napfénytől bódult bogarakon és egy feledékeny százlábún, akit rávettek, hogy számolja meg a lábait, de mindig csak hatvanháromig jutott. A pille ügyesen megpördült a levegőben, Yoyo pedig követte. Felugrott és bukfcencet vetett, de elvesztette egyensúlyát és alábukott. Már majdnem földre esett, de szerencsére az utolsó pillanatban kicsiny szárnyai megrebben-tek és újra felemelkedett. Ekkor Lili dupla szaltót vetett, a kis sárkánylány követni próbálta, de már az első félfordulat után fenékre pottyant. Visongva nevettek.

Kora délutánra járt, amikor meglelték, majd gyors összekacsintás után megdézsmálták a sárga hasú méhek kaptárát. A közeli ligetben forrás csörgedezett, friss vizével oltották szomjukat.

A liget legmagasabb fájáról egyszerre gyönyörű énekszó hallatszott, és ők egymással versengve repültek oda. A széles karú bükkfa ágain két szárnyas kacér macska ült ringatózva, és trillázva dicsérték a délutáni nap simítását. Varázslatos hangjukra mindenki odagyűlt, és a zene, akár a napfény, átbújt a lombok között, belopózott a fülekbe, lábakba. Egy ábrándos tekintetű pézsmacickány fuvolát ragadott, a dongók és a harangozó lábú sugárcák pedig ritmusra dülöngélni, döngicsélni és kongatni kezdtek.

Yoyo lehevert a fűbe, Lili pedig a farka végén hintázott, két billegő szárnyával most úgy nézett ki, mint egy kék selyemmasni. A muzsika andalítóan szállt, körbefonva hallgatóit. A szárnyas kacér macskák hol duettben, hol kánonban énekeltek rétekről, vízesésről, felszáradó tócsákról és egy különösen cirmos macskahercegről.

Egyszerre a kis lepke kacsintott, és szárnyai rezgésével üzenté, hogy hamarosan pompás móka következik. Ahogy gyengült a napfény ereje, úgy vált a szárnyas kacér macskák hangja egyre nyávogóbbá. Fény hiányában apránként minden szépség kiveszett az énekből, és hamarosan csak két vernyákoló macska áriázott a fán. Lili és Yoyo úgy nevetett, hogy a kis sárkánynak potyogtak a könnyei, a pille pedig nyolcasokat írt le a levegőben. Az alkalmi zenészek zavartan elhallgattak, és a koncert véget ért.

Sötétedett, amikor elhagyták a ligetet, követve egy süveges pocokcsaládot. Yoyo mögójük állt, úgy totyogott, akár a négy kölyök, és egy bólogató harangvirág kelyhet nyomott a fejébe. Aztán a mókás kalpagú rágcsálók megérkeztek az odvukhoz, mire ők is hazaindultak.

A nagy játékban azonban Lili elfelejtette, hogy melyik kehelyben lakik. Virágtól virárig kezdtek repkedni, de ahogy tovatűnt a fény, úgy csukódtak be a szirmok. Leszállt az éj, és újra feltámadtak a szelek, hideget ontva a rétre, szétfújva az illat-ösvényeket. Yoyo megpróbált a magasba reppenni, hogy megtudja, merre lehet a várkastély, de szárnyai még gyengék voltak, és egy erősebb szellőkés visszataszította a földre.

Most már akármilyen virágkehely jó szállás lett volna a kis jácintlepkének. Rémülten kerestek menedéket, de az orrukig se láttak. Hirtelen egy nagyobb szellőket felkapta Lilit, és ő bucskázva, tehetetlenül elsodródott. Yoyo hiába rohant, szökkent és reppent, barátnője parányi alakját elnyelte az éj. Szerencsére a Hold meglátta a kétségbeesetten futkározó sárkánykát, és sugarával megvilágította a kis, didergő pillét.

Ekkor Yoyo óvatosan felemelte, egészen közel húzta magához, és testével óvta a remegő parányt. A réten vadul nyargaló szélfivérek fülét kis sárkány zokogása ütötte meg, és ők odafordították kócos fejük.

Amikor egy óra múlva a várkastélyból indult keresőcsapat, élén a sárkányapával megtalálta a csellengőket, mindenki elcsodálkozott. Azon a kis helyen, ahol kucorogtak, nem fújtak a szelek, s az éj hidegét feloldotta egy kis sárkányszív melege.

Másnap Yoyo egy hálás lepke-mamától megkapta az életmentők vörös szalagját, amit onnantól kezdve masniként viselt. Fűrész mester pedig újabb nevet írt fel papírosára.

A kis ezermester

*A Napkelte-barlang békés csendjét csak az elégedetten falatozó Kejfel szuszogása törte meg. A szuszék épp a huszonharmadik szőlőszemet pattintotta a szájába, amikor egyszerre elke-
rekedtek a szemei.*

*– Mester, mester! – csámpázott elő óbégatva, és a térképasztalra bökött. – Igen nagy zuhé
lehet odalent!*

*Fürkész mester letette könyvét, és az asztalhoz sietett. Lombdomb királyság felett mérges
viharfelhők nyargaltak szélparipáikon, villámló dárdáikat hol ide, hol oda döfték.*

– Ajjaj, tényleg nagy a baj! – mormolta Fürkész, és megvakarta összes üstökét.

*– De nézd csak, Kejfel! – mutatott a harmadik felfénylő buborékra. – Ha nagy a baj, hősök
szülehetnek.*

Lombdomb királyság házai ostrom alatt álltak. Dühös szelek száguldottak az utcá-
kon, erős kezeikkel tetőket téptek le, és cserepeket hajigáltak az utcákra. Villám csapott
egy ház kéményébe, s a hevesen zuhogó esőtől a várost átszelő folyó annyira megduz-
zadt, hogy hullámai már a partot nyaldosták.

Az alabárdos medvék öblös hangon kurjongatva igyekeztek megnyugtatni és biztonság-
ba terelni a megriadt süveges pockokat, selyemszövő sünöket és egyéb apróbb jószágokat.
A királyság őrzői, a színes lángú sárkányok, Napszárnyú Athor vezetésével fel s alá suhantak,
hol egy foltos lábú futómakit, hol egy vándorborz kölyköt óvtak meg a ráhulló cserepektől.

Amikor a vihar végre odébbállt, akkor látták, hogy micsoda pusztítást végzett. A házak dűledezve álltak, mind a hét szökőkút összetört, két híd beszakadt, ráadásul a folyó is egyre duzzadt.

Lombdomb népe bánatosan nézte feldúlt otthonát, a leomlott tornyokat, az összeborogatot padokat, betört ablakokat. Még a mindig derűs fák is szomorúan cirógatták megmaradt reszkető leveleiket.

Napszárnyú Athor körbepüült és mindenkit megszámol.

– Az a csoda, hogy senkit nem ragadott el a vihar – mondta egy idő után. Bár a jó hírré megkönnyebbülten sóhajtottak fel, de tanácstalanságuk nem múlt el, mindenki lehajtott fejjel, logó orral vagy ormánnyal búslakodott.

Egyszer csak, ki tudja honnan, ütemes kopácsolás zaja hallatszott. A háztetőkön apró, szárnyas sárkányfi röppent ide-oda, hol egy cserepet igazgatott vissza, hol egy lelógó falécet szögelt a helyére.

– De hiszen ez a kis Tiko! – huhogták a bóbitás baglyok, Lombdomb királyság legélesebb szemű lakói.

Dany és Drazsé azonnal csatlakozott testvéréhez, aki kicsiny kalapácsával rendíthetetlenül munkálkodott. Néhányan tétova léptekkel elindultak még segíteni, de a legtöbben csak bánatosan bekullogtak a várkastélyba, hogy ott vészeljék át az éjszakát. A színes lángú sárkányok és a körmös medvék csendesen terelgették az otthonukat vesztett városlakókat.

Leszállt az éj, már csak Tiko kopácsolása hallatszott. Már mokány, nagy erejű testvére, Drazsé is elfáradt és aludni tért, de ő dacolva a fáradtsággal és sajgó szárnyaival, egyre csak dolgozott. Dany melléröppent, megtartotta a lécet, amivel Tiko épp egy lukat foltozott be.

– Menjünk pihenni, kisöcsém! - kérlelte szelíden.

– Nem... le... het! Ezt még... itt meg... ja... vítom!

Egyszerre újabb szélroham söpört végig a széttúrt városon, és felszaggatta a sebtiben leszögelt léceket, lesöpörte a visszahelyezett cserepeket. Tiko szomorúan huppant a földre, hátát a falnak vetette, és szipogva törölgette szemüvegét. Jóságos bátyja azonnal mellé telepedett.

– Minden elromlott. – Hüppögte Tiko. – Semmi se lesz... már... olyan, mint régen. Én... én csak meg akarom szerelni a világot.

Dany átölelte és úgy suttozta.

– Tudom, tudom, kisöcsém, azt szeretnéd, hogy minden olyan legyen, mint régen. Szemüveges öccse elmorzsolt a szeméből egy könnycseppet.

– De mi lenne, ha jobb lenne? Ha egy jobbat építenénk? – folytatta bátyja. – Erősebbet, szebbet, vidámabbat!

Tiko felemelte a fejét.

– Szebbet és... vidámabbat? – kérdezte és felcsillant a szeme. – Akkor... azt meg kell tervezni! Majd én megtervezem! Te addig szólj mindenkinek!

Mondta, azzal felpattant, és elrepült papírosért, vonalzóért és körzőért.

Így történt, hogy míg Lombdomb lakói bánatos álmokat szuszogtak sebtiben tákolt szállásaikon, egy bátor, leleményes kis sárkány más álmot látott. Tervezett, számolgatott, hófehér papírosokra szép és erős vonalakat húzott. Ébren álmodott.

Fürkész mester elmosolyodott bozontos szakálla alatt, és megsimogatta hangosan horkoló famulusa fejét.

– Ha látnád, Kejfel, micsoda kis hős született! – mondta és újabb nevet írt fel papírosára.

Dany szárnyas röpte

– Sok gond lehet odalent, Mester – jegyezte meg Kejfel és beleszürcsölt vadszamócalevébe. Fürkész mester aggódva nézte térképasztalát. Lombdomb királyság körül napok óta fagyos és színtelen volt minden, a főváros is, akár egy fáradt szív, igencsak lassan dobogott. Egyszerre fénylő buborék roppent ki a várból, és az ország legzordabb szeglete felé tartott. Lélegzetvisszafojtva lesték a gömbben kirajzolódó Dany alakját.

A kis sárkány éles szeme szomorúan pásztázta a fagyott földeket. A szürke és latyakos tájon a királyság apró, védtelen lényei után kutatott. Egyszer csak vörösés bunda villant a koromszín bokrok mögött. Rögvest aláereszkedett hát, és megpillantott egy fürge ujjú mosómedvepárt, amint bosszankodva talpálnak a fagyos, hideg úton.

– Nem, nem megyek vissza, Hilda! – közölte a mosómedve férj.

– Talán itt jobb, Herold? – kérdezte a felesége.

– Mindenhol jobb, mint Zenebonafalván, a sok ostoba között!

Dany ekkor szállt le közéjük, és illedelmesen köszöntötte őket.

– Üdvözöllek benneteket, fürge ujjú mosómedvék! Dany vagyok Lombdombból.

Herold bosszús tekintettel végigmérte a sárkányt, majd így szólt.

– Nna, a királyság őrzője! Végre, hogy valaki méltóztatott a fővárosból ide fáradni!

Hát így örködtök?

– Aj, Herold, már megint kezdod? – lépett oda Hilda asszony. – Ne haragudj rá,

nem volt az én uram mindig ilyen zsörtölődő. Mi világeletünkben Zenebonafalván akartunk élni, ez volt számunkra a világ legbékésebb kis szeglete. De mostanában olyan sok veszekedés, civakodás történt, hogy már a mi türelmes szívünk se bírta, és útra kerekedtünk.

– Mindenhol sok a baj – ingatta szomorúan a fejét a sárkányfi. – Most tudtam csak jönni. Miért keltetek útra?

– Az történt, hogy a szárnyas kacér macskák megbízhatatlanok, a körmös medvék udvariatlanok – sorolta Herold –, a sárga szőrű ugró vakondok oktondiak, a süveges pockok meg...

– Az a baj, hogy mindenkinek egyszerre jutott eszébe, hogy mit nem szeret a másokban – vágott közbe Hilda asszonyság és körbemutatott –, és közben minden egyre szürkébb lett.

Valóban, furcsán színtelen volt minden. A hóból eltűnt a fehérség, a fenyőkből a zöld, a csipkebogyó elhagyta vörösét, még a zuzmók is elvesztették kékeszöld színüket.

Dany töprengve nézte a szürke latyakot, fenyőt és bokrokat.

– Itt valami szörnyű titok lappang. – Mondta fennhangon, majd hozzátette. – Azért jövök Zenebonafalvára, hogy mindenkit a főváros oltalmába kísérek a közelgő vész elől. De úgy látom, a baj hamarabb érkezett, ide kell békét hozni. Kérlek, kedves mosómedvék, ti vagytok a kerek világ legügysesebb ezermesterei és hárfásai!

Herold büszkén kihúzta magát és megropogtatta ujjait.

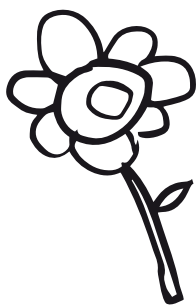
– Hah, az már igaz! Senki sem tud olyan fürgén vízi hárfázni, mint a mi népünk. De mélyen megsértettek bennünket azok a senkiházi, botfűlű falusiak. Még hogy én hamisan játszom?!

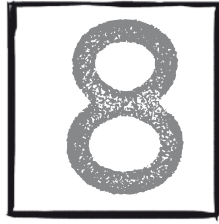
– Talán csak azért mondtak ilyet, mert megijedtek, hogy minden egyre hidegebb és szürkébb lesz – mondta békítőleg Dany. – Te viszont megmutathatod nekik, hogy nem félsz a nehézségtől. Gyertek velem vissza, hogy megmenthessük azt a kevéske örömet, ami még megmaradt a faluban!

Herold kérdőn feleségére nézett, aki füрге ujjával megcirógatta férje füle tövét, úgy kérlelte:

– Hercsikém, bízz a királynő küldöttjében, ha valaki, akkor te segíthetsz neki!

Így történt, hogy kis tanakodás után hárman baktattak a faluba vezető úton, nagyokat szippantva a friss levegőből. S mire Zenebonafalvára értek, Herold már olyan peckesen lépkedett, mint egy messze földön híres muzsikus.

Zenebonafalva hősei

Zenebonafalván, ahol egész évben muzsika és tánc folyt, s ahol a házakra aggatott színes szalagokkal játszott a szél, most néma csend honolt, a kék, zöld és piros pántlikák pedig szürkén, csüggedten himbálóztak.

– Hahó, van itt valaki? – kiáltotta Dany, mikor kis csapatuk elért a falvacska főteréhez. – Dany vagyok, őrherceg a fővárosból!

Senki sem felelt. Az ajtók komoran, csukottan álltak, csak néhány ablak mögül tűnt fel egy-két szempár.

– Kár volt visszajönni – dohogta Herold bosszúsan.

De ekkor kinyílt a legkisebb ház ajtaja, és egy ősz bundájú harmathörpentő hörcsög baktatott elő. Dany megkönnyebbülten felsóhajtott, hiszen egész Lombdomb királyság legjámborabb teremtményei a harmathörpentő hörcsögök voltak.

– Apókám! – köszöntötte tisztelettel. – Hova lett a falu népe?

– Ej, kedves sárkányfi, itt mindenki összeveszett egymással és bezárkózott.

Dany, aki a legbölcsebb sárkányfi hírében állt, megcsóválta a fejét. Töprengeni kezdett, miközben fel-alá járkált a kunyhók között. Nézte, nézegette a csukott ajtókat és a ráfestett ábrákat. Zenebonafalván ugyanis minden lakra ráfestették, hogy lakója milyen hangszeren játszik. Dany fürkészte a házakat és elképzelte, hogy a királynője jár most itt. Megpróbált hát az ő szemével látni. Ó, gondolta, Esthajnal királynő szívében

Lombdomb minden teremtményének, legyen az kicsi vagy nagy, helye van. Ha ő sétálna itt, akkor nem csukott ajtókat látna, hanem...

Egyszerre csak felragyogott Dany szíve, és a sárkányfi kacagni kezdett. Térült-for-dult, gyorsan odaröppent a még mindig bosszús Heroldhoz, akit felesége és az öreg hörcsög békíteni próbált.

– Már tudom, hogy mit kell tennünk! – mondta vidáman, és lelkes magyarázatba fogott.

Kis idő elteltével Herold büszkén húzta ki magát, az apóka elégedetten bólogatott, Hilda asszonyság pedig összecsapta a kezeit. Hamarosan mindenki a dolgára sietett.

Dany és Hilda fákat hordtak össze, és nagy, vidáman pattogó tüzet gyújtottak, közben férje és az apóka körbejártak a házaknál, és mindegyikre rejtélyes papírokat tűzdeltek.

A vörös fénynyalábok kezdték felmelengetni a falucska fagyos főterét. Dany színfúvó sárkány volt, tudományát kihasználva piros, kék és sárga lángokat lövellt a tűzbe, ami a szürke, színtelen téli faluban olyan volt, mint egy tavasszal nyíló virágcsokor.

Váratlanul muzsika csendült fel, ahogy Herold megpendítette vízi hárfáját, Hilda pedig egy régen hallott dalt dúdolt hozzá. Aztán bekapcsolódott harmathörpentő hör-csög apó is a cimbalmával.

A zene hangjai átbújtak, átszivárogtak a becsapott ajtók és bezárt ablakok résein, át a fülek süketiségén, egészen a szívekig értek. Először a szárnyas kacér macskák emeleti ablaka nyílt ki, három kíváncsi macskaszempár és hat macskafül kíváncsiskodott elő. Majd a sárga szőrű ugró vakondok dugták ki fejüket, és lassan, ahogyan a szívek, úgy nyíltak az ajtók és ablakok is.

Egyszer csak finom, éneklő hang kapcsolódott be a zenélésbe, amit hamarosan két újabb szólam követett. Valaki fuvolázni kezdett, mások hegedűt, csörgőt, lantot hoztak elő.

Ahogy a lakók előbújtak, úgy jelentek meg a hangszerek, s a tűzhöz közelebb merész-kedve fény világította meg az arcokat is.

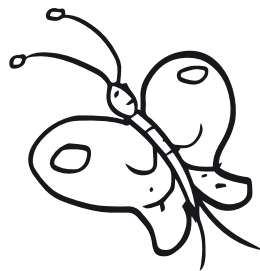
Mindenki tudta, mit kell játszania, hiszen a házakra tűzött rejtélyes papírok valójá-ban kották voltak.

Egy gömbölyded süveges pocok elrikkantotta magát jókedvében, erre, szinte varázsü-tésre, mind mosolyogni kezdtek a szemek.

Egész éjjel szólt a zene, egyik muzsika követte a másikat. Hajnalra újra piros lett az ég alja.

Másnap különös kis karaván kelt útra, hogy Lombdomb vár oltalmába érjen. Zenebonafalva apraja és nagyja együtt énekelve, zenélve szelte át a hideg dombokat, és amerre elhaladtak, még a föld is kiszínesedett lépteik nyomán.

Kejfel ámulva bámulta és hallgatta a ragyogó buborékban muzsikáló menetet. Fűrész mester pedig, igencsak elégedetten, pirossal bekarikázott egy nevet a papírosán.

Az utolsó buborék

A Napkelte-barlangra csönd borult. A felhők, a mindig csacsogó szelek és madarak mind Fürkész mesterék és vendége köré gyűltek, úgy hallgatták.

– Bizony mondom, így volt! Esthajnal királynő mély varázsálomba merült. – Magyarázta Röpke, a pisze szárnyú denevér. – Az ezeréves tölgy pedig felébredt, és azt a rejtélyes verset dörmögte.

– Az a vers lesz a megoldás, és én utánajárok! – jelentette ki Fürkész mester. – Ráadásul az ötödik buborék pár napja felfénylett, és Esthajnal királynőt mutatta, amint csak alszik és alszik.

Kejfel jelentőségteljesen meggyújtotta a tökhéjlámpácskákat, Röpke pedig beleszürcsölt számócalevébe.

– Holnap útra kelek Lombdomb királyságba. – Mondta a csupaszakáll mester, mire Kejfel feljajdult.

– Nyugodj meg, te világ lustája, nem kell jönnöd! Hajnalban nyergeld fel nekem Csetliket!

– Nem fogsz bejutni a várba, Fürkész mester. Az egész erődítményt körbezárta a fagyurak ostromló serege. Még én se tudok besurranni, pedig kicsi vagyok. – Ingatta a fejét Röpke.

– Szelek szárnyán, felhők lábán, de oda kell jutnom. – Jelentette ki Fürkész és visszavonult, hogy felkészüljön az utazásra.

Kejfel annyira aggódott, hogy hajnalban kis híján elaludt, s némi késéssel ugyan, de felnyergelte Csetliket, a pattantyút.

Rövid búcsúzkodás után a mester neki is lódult a lejtőnek, keresztül árkon és bokron, túl csetlésen és botlásán, elcsúszáson és mászáson. Mindvégig az utolsó buborék lebegett előtte, mintha hívná, vezetné őt.

Átérték az erdőn, a Harmat tulipánok völgyén, a fecsegő levelű pletykaligeteken, egészen a sebes sodrású Piszmogó-folyóig. Ott aztán Fürkész mester egy óriás dióhéjból és lapulevélből kis vitorlást mókolt, majd megkérte a mindig lassan hömpölygő folyót, hogy gyorsítsa fel folyását.

Két nyurga szél társául szegődött, és váltva fújták a lapulevél vitorlát. Sebesen haladtak, éjszakára a vigyorgó vadalmák ligetébe értek.

– Különös – jegyezte meg Fürkész –, ezek a vadalmák éjjel nappal szórakoztatják egymást. De most milyen csend van, mintha aludnának.

– Nem alszunk, csak nincs kedvünk viccelődni – jegyezte meg egy lógó orrú alma, és sóhajtva hozzátette –, hideg is van, és elveszítettük a színünk nagy részét.

– Ó, ezt nagyon sajnálom, barátom! Bizony meglepően hűvös az idő.

– Jegyezte meg a mester, és összébb húzta szakállát. Aztán nagyot ásított a fáradtságtól, s szinte nyomban el is aludt.

Másnap estére értek fel a Kemence-hegy tetejére, onnan már látszott Lombdomb királyi vára. Körülötte, ameddig a szem ellát, fagyurak rettentő serege készülődött az ostromra. Az egész táj jeges volt és szürke, mintha örök tél ülne a vidéken.

– Hmm, hmm – hümögött a mester. – Itt bizony pattantyú háton be nem jutok. Te csak legeléssz, kedves barátom, én addig egy másik bejáratot keresek.

Csetlik megfogadta tanácsát, lebukdácsolt a lebbencs bokrok közé. A csupa-szakáll mester pedig a hatalmas sziklák között fürkészt, vizsgálódott, keresett valamit.

Öt magasba nyúló kőhalom között meg is találta a rejtett, mágikus bejáratot. Már épp elmormolta volna a kaput nyitó jelszót, amikor jeges hang ütötte meg a fülét.

– Hova, hova, te szőrmók? Gyüsz te velünk fogságba!

A mester felnézett, és azt látta, hogy három nagydarab fagykatona veszi körül, lomha mancsaikkal már nyúlnak is feléje.

– Hogy a manó csípje meg! Már megint varázsolnom kell! – bosszankodott Fürkész mester, és kitepelt pár szálat a szakállából.

– Egynek láttok, kettő vagyok, kettőből is négyet ugrok! Tizenkettő egy tucat! Lomha jég ma el nem kap! – kántálta a varázsversikét, és ráfújta a szőrszálakra, azokból azon nyomban Fürkész mesterek kerekedtek. Hamarosan tizenkét csupaszakáll szőrmók ugrabugrált a sziklák között.

Próbálták elkapni a hideg mancsú behemótok, de mindig egy ál-Fürkészt ragadtak meg, s amint hozzáérték, rögvest szőrszállá változott.

– Álbajusz! – nevetett a mester, és besurrant a mágikus kapun, amelynek túloldalán az ostromlott várba ért.

Lombdomb királyi várában nagy felfordulás volt éppen, jobbra-balra futottak a kékfarkú maki hírnökök, az íjász vándorborzok, a körmös medvék pedig a falakat védték.

– Fürkész mester, te itt? – röppent hirtelen mellé Dany és Tiko, a két sárkányfi.

– Itt-itt, Kvantusz merre van?

– Ó, a bölcs Kvantusz mester már jó ideje átment Zsibongócia világába. – Felelte Dany.

– Hmm, azonnal beszélnem kell a tanáccsal!

A tanácsteremben mindenki kíváncsian várta, hogy mit mond az ősz szakállú mester.

– A dolog így áll. Kvantusz mester odaát van jó ideje, mivel a vers odavezette. Nem várhattok itt rá, az is lehet, hogy bajba került – magyarázta Fürkész. – A négy fénylő buborék akkor éjjel jelent meg, amikor Lombdomb királyság bajba került, s a buborékok négy kis hőst mutattak. Ők képesek lesznek átmenni a másik világba, megkeresni a mestert, és megfejteni a rejtélyt.

– S kik azok a hősök? – kérdezte a lovagok vezetője.

– Napszárnyú Athor gyermekei, a bátor Drazsé, a csupaszív Yoyo, kis ezermesterünk, Tiko és a bölcs Dany.

– De hiszen ők még kicsik! – aggódtak a tanácstagok. – Küldjünk inkább erős harcosokat.

– A fénylő jósbuborékok nem hazudnak – szólt közbe Timila, az álomlátó kanári, és meglebbentette ezerszínű szárnyát. – Az idő sürget, vállaljátok, sárkányfiak?

– Vállaljuk! – felelte Drazsé, Tiko és Dany szinte egyszerre. – Megkeressük Kvantusz mestert és megfejtjük a titkot!

– Akkor kövessetek! – szárnyalt fel Timila. – Maradt még egy mágikus kapunk a várban, ami Zsibongócia világára nyílik!

Így történt, hogy négy bátor kis sárkány útnak indult, hogy megmentse királyságukat és megfejtsék a titkot.

